

мигъ по-скоро възнъ отъ това студено царство на мрака и тайнственността... Въ такъвъ единъ часъ неволнъ трепетъ обхваща челоуѣческата душа. Нашата природа не може да истърпи прикосновението съ другия миръ, безъ да ѝ не обзема студъ... Гробната дъска, която пада възъ мрътвеца, дѣли вече два свѣта, които се не познаватъ единъ другъ, които си враждуватъ. Тайнственността и мракътъ плашктъ. Една нощъ е врагъ, единъ гробъ е тайна. Нѣма храбрець, който да прѣнесе безъ потръпване впечатлението на едно гробище — нощъ; нито безвѣрникъ, който да се смѣе въ такъвъ часъ — той ще се уплаши отъ смѣха си. Незнамъ дали Хамлетъ би се вшутявалъ тѣй остроумно съ черепитъ, нощъ, и самъ въ едно гробище!

Ненадѣйно, въ мрака, на който окоото му привикна, Огняновъ забѣлежи една слаба неподвижна свѣтла точка, прилична на едно око, която пробиваше изъ самата черква, прѣзъ ниския прозорець. Безъ друго тамъ горѣше кандило или вошеница... Тая слаба зарица бѣше единъ приятенъ дисонансъ, едничко живо нѣщо въ всеобщата тъмнина и мрътило на града, тя блѣщукаше тѣй привѣтливо и дружелюбно, почти весело. Огняновъ тласканъ отъ едно неодолимо любопитство, прѣгази полека гробоветъ, дойде при прозореца, изъ който свѣтѣше, и погледна вжтрѣ. Свѣщъта горѣше прѣдъ една колона на черквата, на голѣмия пиринченъ свѣтилникъ. Мжделивото пламъче едвамъ освѣтляваше едно малко околчесто пространство на пола, около свѣтилника. Осталата черква бѣше тъмна. Въ това слабо освѣтлено търкало Огняновъ съликаса нѣкакви неопрѣдѣлени форми прострѣни, имаше тамъ нѣщо. Какво имаше тамъ? Той задѣни челото си до студеното стъкло и се втренчи още по-хубаво. Тогавъ позна какво бѣше. Тамо лѣжаха трима челоуѣци на рогоска. Тия три челоуѣка бѣхъ три трупа. По тѣхъ и по рогоската се чериѣяха лѣскави петна — отъ кръвъ. Пламъчето хвърляше треперлива и уплашена свѣтлина възъ тая картина. Лицата, искривени